

ΟΤΑΝ Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΑΓΓΙΖΟΥΝ ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΑΣ!

Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ ΕΝΟΣ ΑΓΓΛΟΥ ΕΥΠΑΤΡΙΔΟΥ

(Η ζωή, ή μονομανίες και ο θάνατος του μαρκησίου Μπριτζγουώτερ.)

Ως γνωστόν, η Αγγλία είναι η πατρίδα των παράξενων, των ιδιοτροπιών, των μονομανιών. Κάθε Άγγλος, σεβόμενος τον εαυτό του, πρέπει να έχει τουλάχιστον και μια εκκεντρικότητα, ή οποία θα τον κάνει να ξεχωρίζει από τους λοιπούς συνανθρώπους του! Μεταξύ όμως όλων των εκκεντρικών Άγγλων του ΙΗ' αιώ- νος ξεχώριζε για τις παραξενιές και τις μονομανίες του ο ά- μίμητος, ο θρυλικός μαρκήσιος Μπριτζγουώτερ. Το κατα- πληκτικὸ αὐτοῦ τύπου τὴν βιογραφία θὰ σὰς παραθέσου- με σήμερα, διανθισμένη με μερικά από τὰ πιὸ χαρακτηρι- στικά ἀνέκδοτά του.

...Στὴ μεγάλη καὶ πολυτελὴ τραπεζαρία τοῦ μεγάρου τοῦ μαρκησίου Μπριτζγουώτερ, ἕνα τραπέζι στρωμένο με δε- κατρία σερβίτσια. Τὰ ποτήρια ἦσαν κρυστάλλινα, τὰ μαχαι- ροπήρουνα ἀπὸ καθαρὸ ἀσημι, σπάνια ἐξωτικά λουλούδια στίλιζαν τὸ καταλευκὸ τραπεζομάνηλο καὶ τὰ πιάτα ἦσαν ἀπὸ τὴν πιὸ ἀκριβὴ πορσελάνη. Πίσω ἀπὸ καθὲ καρέκλα στεκόταν, σὲ στάσι προσοχῆς, κι' ἕνας λαμπροστολισμένος ὑπρέτης.

Ὁ ξένος πού θὰ ἔβλεπε τὸ τραπέζι αὐτὸ, θὰ σχημάτιζε ἀμέσως τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὁ οἰκοδεσπότης θὰ περίμενε ἀ- σφαλῶς ἐπισήμους καλεσμένους. Φαντάζεσθε, ὅμως, τὴν κα- τὰπληξι πού θὰ δοκίμαζε ὅταν θὰ ἐπληροφορεῖτο ὅτι οἱ ὀ- μοτραπέζοι τοῦ μαρκησίου ἀνήκαν σὲ μιὰ κατηγορία... λίγο εἰδική. Πε- ριφρονούσαν, λόγου χάριν, τοὺς στοιχειώδεις κανόνες τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς. Συχνά, πολὺ συχνά μάλιστα, γιατί ὁ μαρκήσιος ἔδινε τέτοια τραπέζια μεσημέρι - θράδου, ἕνας ἀπὸ τοὺς συνδαιτημόνας ἀρπα- ζε ἀπὸ τὸ πιάτο ἕνα κόκκαλο καὶ πῆγαινε νὰ τὸ ροκανίση σὲ μιὰ γω- νία τῆς τραπεζαρίας, περιφρονώντας τὰ λουλούδια καὶ τὰ πιάτα ἀπὸ πορ- σελάνη. Θὰ ἔχετε καταλάβει, βέ- βαια, ὅτι οἱ καλεσμένοι τοῦ μαρκη- σίου ἦσαν σκυλοὶ, πού ἀντεπροσώ- πευαν ὅλες τὶς ράτσες!

Κάθε μέρα λοιπόν, ἐπὶ δλόκληρα χρόνια, τὰ σκυλιὰ αὐτὰ, καθισμένα σοβαρώτατα σὲ πολυτελὴ καθισμα- τὰ, συνετρωγαν με τὸν κύριό τους. Οἱ ὑπρέται περνούσαν ἀπὸ τὸν λαϊμό τους πετσέτες ἀπὸ ἄσπρη μπατίστα καὶ στεκόντουσαν ἀπὸ πῶ- σω τους, ἔτοιμοι νὰ σπεύσουν σὲ κάθε γρύλλισμα, γιὰ νὰ ἱκανοποιή- σουν τὶς ἐπιθυμίες τους. Χάρης στὴν ἀσκησι καὶ τὴν δύναμι τῆς συνηθείας, οἱ τετράποδες αὐτοὶ προσκεκλημένοι τὰ κατάφερναν νὰ συμπεριφέρονται στὸ τραπέζι ὅπως ὅποτε καλά. Κάθε φορὰ, ὅμως, πού ἕνα ἀπὸ τὰ σκυλιὰ αὐτὰ, ὑπακούοντας... στὴν φωνὴ τοῦ αἵματος, ἀρπαζε ἕνα κόκκαλο καὶ πηδούσε κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, τὸ ἀντικαθιστοῦσε στὴ θέσι του... ὁ ὑπρέτης! Καὶ ἂν τὸ σκυλι δὲν ἐννοοῦσε νὰ συμμορφωθῆ με τὶς ὑποδείξεις τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, ὁ μαρκήσιος διέταξε νὰ τὸ θάλουν, πρὸς τιμωρίαν του, νὰ τρῶη μονάχο του, σ' ἕνα χωριστὸ δω- μάτιο!...

Αὐτὴ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ χαρακτηριστικὲς μονομανίες τοῦ μαρκησίου Μπριτζγουώτερ. Αὐτὴ, τουλάχιστον, τὸν κα- τέστησε διάσημο στὴν Ἀγγλία, σὲ μιὰ χώρα δηλαδὴ στὴν ὁποία ἀφθονοῦν οἱ εκκεντρικοὶ τύποι. Μὴ φαντάζεσθε, ὀ- μως, πὼς ἦταν καὶ ἡ μοναδική. Ὁ μαρκήσιος Μπριτζγουώ- τερ, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη στὴν Γλασκώθη στὶς ἀρχὲς τοῦ ΙΗ' αἰῶνος καὶ ὁ ὁποῖος ἦταν τόσο πλούσιος ὥστε νὰ μπορῆ νὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ τὴν πιὸ τρελλὴ ιδιοτροπία του, εἶχε νὰ παρουσιάσῃ καὶ ἄλλου εἴδους παραξενιές, ἐξ ἴσου... γοη- τευτικὲς.

Κάθε μέρα, ἀπὸ τὶς 10 ὡς τὶς 11 πρὶν τὸ μεσημέρι, ὁ μαρ- κήσιος συνήθιζε νὰ κάνῃ ἕναν περίπατο στὸ Χάυδ-Πάρκ, με

τὰ πόδια, ἀδιάφορο ἂν εἶχε τέσσερα ἀμάξια καὶ ἂν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη κανεὶς εὐγενῆς δὲν θὰ καταδεχότανε νὰ βγῆ ἐξω πεζῆ. Στὸν περίπατο αὐτὸν, ὁ μαρκήσιος συνωδευότανε ἀπὸ δύο ὑπερύψηλους θαλαμηπόλους, σὰν νὰ ἤθελε νὰ εἰ- ρωνευθῆ ὁ ἴδιος τὸ κοντὸ ἀνάστημά του, πού δὲν ὑπερέβαινε τὸ ἕνα μέτρο καὶ 30 ἑκατοστά. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς θαλαμηπό- λους κρατοῦσε ἕνα καλάθι γεμᾶτο ζαχαρωτὰ καὶ ὁ ἄλλος ἕνα ραβδί. Ὅταν ὁ μαρκήσιος συναντοῦσε στὸ δρόμο κα- νέναν ἄγνωστο πού τοῦ ἦταν συμπαθητικὸς, ἔσπρωχνε με τὸν ἀγκῶνα του τὸν ὑπρέτη πού κρατοῦσε τὸ καλάθι. Κι' ἐκεῖνος πλησίαζε τότε τὸν ἄγνωστο καὶ τοῦ προσέφερε κα- ραμέλες καὶ γλυκύσματα! Ἄν πάλι ὁ Μπριτζγουώτερ ἔ- βλεπε κανένα πρόσωπο πού τοῦ ἦταν ἀντιπαθητικὸ, τότε σκουντοῦσε τὸν θαλαμηπόλο με τὸ ραβδί. Ἡ χειρονομία αὐτὴ ἐσήμαινε ὅτι ὁ ὑπρέτης ἔπρεπε νὰ προσφέρῃ στὸν κύριό του τὸ ραβδί γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἐκεῖνος μερικὲς ξυ- λιές!... Ἔτσι μονάχα ξεθύμαινε ὁ μαρκήσιος γιὰ τὴν δυσφο- ρία πού δοκίμασε ἀντικρῶζοντας ἕνα ἀντιπαθητικὸ πρό- σωπο!...

Μιὰ μέρα, ὁ ζάπλουτος αὐτὸς εὐπατρίδης δανείστηκε, χω- ρὶς λόγο καὶ ἀφορμὴ, μιὰ λίρα ἀπὸ τὸν θυρωρὸ ἑνὸς με- γάρου τῆς γειτονίας του... Πέρασαν δυὸ, τρεῖς, τέσσερες μῆνες καὶ ὁ μαρκήσιος φαινότανε σὰν νὰ εἶχε λησμονήσει

τὸ μικρὸ χρέος του. Ἐνα ἀπόγευμα ὁ θυρωρὸς ἀπεφάσισε νὰ σταματή- σῃ τὸν εὐγενῆ στὸ δρόμο γιὰ νὰ τοῦ ὑπενθυμίση, κομπιάζοντας καὶ κοκ- κινίζοντας ἀπὸ τὴν ταραχὴ του, τὴν λίρα πού τοῦ εἶχε δανείσει - ποσὸν ἀσήμαντο βέβαια γιὰ τὸν Μπριτζ- γουώτερ, ἀλλὰ σημαντικὸ ὅπως ὅ- ποτε γιὰ ἕνα φτωχὸ θυρωρὸ.

Ὁ μαρκήσιος τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τοῦ ἐξοφλήσῃ σὲ λίγη ὥρα τὸ χρέ- ος του. Καὶ μόλις ἐπέστρεψε στὸ μέγαρό του διέταξε νὰ ζέψουν ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ἀμάξια του, ν' ἀ- νέθουν σ' αὐτὸ τέσσαρες ἵπποκόμοι, δυὸ μπροστὰ καὶ δυὸ πίσω, με τὴν ἐπίσημη λιθρέα τους, νὰ τοποθετη- σουν σ' ἕνα μεταξωτὸ μαξιλάρι μιὰ λίρα καὶ νὰ τὴν μεταφέρουν μ' αὐτὴ τὴν πομπὴ στὸ διπλανὸ σπίτι γιὰ νὰ τὴν παραδώσουν στὸ θυρωρὸ!...

Ὁ μαρκήσιος Μπριτζγουώτερ δὲν μποροῦσε ἐξ ἄλλου νὰ ὑποφέρῃ τὴν συντροφιά τῶν ξανθῶν γυναικῶν.

Ὅταν ἔδινε γεῦμα στὸ μέγαρό του, φρόντιζε νὰ μὴ προσκαλῆ ἐκείνους πού εἶχαν ξανθο- μαλλοῦσες γυναῖκες. Μιὰ μέρα, ὅμως, τὴν ἔπαθε με τὸν πρεσβευτὴ τῆς Ἰσπανίας. Ὁ ξένος αὐτὸς διπλωμάτης εἶχε φθάσει στὸ Λονδίνον πρὸ τεσσάρων μόλις ἡμερῶν καὶ ὁ μαρκήσιος θεώρησε ὅπως ἔπρεπε νὰ τὸν καλέσῃ - ἐ μιὰ δεξίωσι, πρὶν προφθάσῃ νὰ πληροφορηθῆ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν τῆς γυναικὸς του. Σὰς εἶνε τώρα εὐκόλο νὰ φαν- τασθῆτε τὸν τρόπο καὶ τὴν ἀπόγνωσι πού δοκίμασε ὁ Βρετ- τανὸς εὐπατρίδης ὅταν εἶδε τὸν Ἰσπανὸ πρεσβευτὴ νὰ κα- ταφθάνῃ, τὴν ὀρισμένη ὥρα, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν σύζυγόν του - μιὰ γυναῖκα με χρυσαφένια μαλλιά!...

Ὁ οἰκοδεσπότης θρέθηκε τότε σὲ δύσκολη θέσι.

Ἦταν βέβαια, πολὺ ἀργὰ πειὰ γιὰ νὰ πῆ στὸν ἐπίσημο ἐπισκέπη του νὰ πάρῃ τὴν γυναῖκα του καὶ νὰ φύγῃ. Θὰ ἔδημιουργεῖτο ἕνα σκάνδαλο, τὸ ὁποῖο ὁ μαρκήσιος ἤθελε ν' ἀποφύγῃ με κάθε τρόπο. Ἐπειδὴ, ὅμως, τοῦ ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ καθῆσθαι στὸ τραπέζι ἔχοντας κοντὰ του μιὰ ξανθομαλλοῦσα γυναῖκα, σκέφτηκε ὅτι τὸ καλύτερο πού εἶχε νὰ κάμῃ ἦταν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι του! Πῆρε, λοιπόν, τὸ καπέλλο του κι' ἔφυγε ἀπαρατήρητος ἀπὸ τὸ μέγαρο, χωρὶς νὰ λάβῃ τὸν κόπο νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς καλεσμένους του! Καὶ γύρισε στὸ σπίτι, ἀργὰ τὸ θράδου, ὅταν εἶχαν φύγει ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἤξεραν πὼς νὰ ἐξη-

Ὁ μαρκήσιος Μπριτζγουώτερ καὶ οἱ ὀμοτρα- πεζοὶ του.

γήσουν την άκατανόητη διαγωγή του οικοδεσπότη!

Ο μαρκήσιος δέν είχε κανένα μέτρο στις πράξεις του. Ήταν ικανός να πετάξει μια κασσόνα λίρες από το παράθυρο, καθώς και ν' αφήσει έναν άνθρωπο να πεθάνει της πείνας, ενώ θα μπορούσε να του δώσει δυο-τρεις πέννες και να τον θγάλη από την δυστυχία. Άδιαφορούσε για τα θάσσανα που δέρνουν την ανθρωπότητα και νοιαζότανε για τα σκυλιά του σαν να ήσαν παιδιά του. Δυο φορές την ημέρα, οι τετράποδοι φίλοι του έκκεντρικού άριστοκράτου έβγαιναν περίπατο, συνοδευόμενοι από τους υπηρέτας των. Στον γυρισμό, ο κύριός τους τα περίμενε στο κατώφλι της πόρτας με την λαχτάρα ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του, όπως μια στοργική μητέρα περιμένει τα παιδιά της να γυρίσουν από το σχολείο. Ένας κομμωτής και ο υπάλληλός του ήσχαλοούντο αποκλειστικά με την περιποίηση του τριχώματος και των νυχιών των σκύλων του μαρκησίου.

Έκ παραλλήλου, όλα αυτά τα σκυλιά φορούσανε και... παπούτσια, κατασκευασμένα επί παραγγελία. Ο ιδιαίτερος τσαγκάρης του μαρκησίου παρουσίαζε κάθε χρόνο λογαριασμό δύο χιλιάδων λιρών, για τα παπούτσια των τετραπόδων πελατών του. Μά και ο μαρκήσιος συνήθιζε ν' αλλάζει κάθε μέρα και ένα ζευγάρι παπούτσια! Και τα «παληά» — τρόπος του λέγειν, αφού είχαν φορεθί μονάχα λίγες ώρες — παπούτσια, τα τοποθετούσαν οι υπηρέται στα ειδικά ράφια ενός μεγάλου δωματίου. Στο τέλος του χρόνου, ο μαρκήσιος μοίραζε τα παπούτσια αυτά στους φτωχούς της γειτονίας του.....

Ο ήμιπαράφρων αυτός ευπατρίδης έφτασε σε βαθύ γήρας.

Σε ηλικία 88 ετών, έξακολουθούσε να διατηρή τις ίδιες μονομανίες που είχε και στην νεανική του ηλικία.

Μά, όσο περνούσανε τα χρόνια, άρχιζε να καταλαμβάνεται από μια θρησκοληψία, η οποία άγγιζε τα όρια της παραφροσύνης. Φαντασθήτε: έφθασε μέχρι του σημείου να θάζει τους υπηρέτες του ν' άπαγγέλλουν κάθε θράδυ μια νυκτερινή προσευχή πάνω... από τα κρεβάτακια των σκυλιών του!

Στην κλίνη της έπιθανατίου άγωνίας του, έξεδήλωσε ξαφνικά την έπιθυμία να πιη ένα πόντς. Οι υπηρέται του έσπευσαν άμέσως να έκτελέσουν την τελευταία θέλησή του. Μόλις άναψαν ένα σπύρτο και το πέταξαν στο οινόπνευμα, που ρίχνουν συνήθως στο πόντς, μεγάλες φλόγες ύψώθηκαν πάνω από την κρυσταλλένια γαθάθα. Ο μαρκήσιος είδε τις φλόγες αυτές και ψιθύρισε τρομαγμένος:

— Θεέ μου! από τώρα άρχισαν να με περικυκλώνουν η φλόγες της Κολάσεως!...

Και αυτά ήσαν τα τελευταία λόγια του έκκεντρικού ευπατρίδου!

ΠΙΚ ΝΙΚ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Ο τζαμπατζής: Φίλε μου, δώσε μου ένα τσιγάρο.

Ο φίλος: Δέν έχω... Δέν θα ξαναγοράσω πειά τσιγάρα.

— Γιατί; Θέλεις να το κόψης;

— "Όχι, αλλά για να σε άναγκάσω να το κόψης εσύ.

Ο πελάτης, γεμάτος ευγνωμοσύνη πλησιάζει το γιατρό που τον έθεράπευσε από μια σοβαρή άρρώστεια και του σφίγγει θερμά το χέρι.

— Γιατρέ μου, του λέγει, μ' έσωσες. Σου χρεωστώ τη ζωή μου. Πώς θα στο ξεπληρώσω;

— Άπλούστατα, του άπαντá φιλόφωνα ο γιατρός, με τέσσερα χιλιάρικά που μου χρωστάς για τις έπισκέψεις μου!

Στο έστιατόριο:

Ο πελάτης: "Ελα δώ, γκαρσόν, το νερό που μου φερες δέν είνε καθαρό...

Το γκαρσόνι: Και τί θέλετε να σας κάνω κύριε! Το καθήκον το δικό μου είνε να πλένω τα ποτήρια! Δέν μπορώ όμως να πλένω και το νερό...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Στη συνέλευσι ενός φεμινιστικού συλλόγου η όμιλήτρια καταλήγει ως έξης:

— Που θα βρισκόταν ο άντρας σήμερα, αν δέν υπήρχε η γυναίκα;

— Στον Παράδεισο! φωνάζει ένας άκροατής.

Στην αγορά:

Ο πελάτης: Και είνε φρέσκη αυτή η συναγρίδα;

Ο ψαράς: Δέν θλέπεις πως λάμπει το μάτι της;

Ο πελάτης: Αυτό δέν έχει να κάνει. Και της πεθεράς μου τα μάτια πετούν φλόγες, αλλά είνε... μπαγιατική!

Μονόλογος φοιτητού:

— Τί άπαισία κατάστασις! Τις τελευταίες μέρες καάντησε να μην έχω ούτε πεντάρα, ούτε και καμμιά έλπίδα δανείου. Δέν μου άπομένει πειά τίποτ' άλλο να κάμω, παρά να πάω στο... μάθημα.

Κάποιος πολιτικός που δέν έχώνευε τους δημοσιογράφους έλεγε κάποτε σε κύκλο γνωρίμων, μεταξύ των όποιων υπήρχε και ένας δημοσιογράφος:

— Δέν μπορώ να καταλάβω γιατί οι δημοσιογράφοι άσχολούνται με τους πολιτικούς, ενώ έμεις δέν άσχολούμεθα ποτέ με τους δημοσιογράφους.

— Και οι ζωολόγοι, παρετήρησε τότε ο δημοσιογράφος, άσχολούνται με τα ζώα, ενώ αυτά ούτε καν σκέφθηκαν ποτέ αν υπάρχουν ζωολόγοι!...

Η μαμά έπιστρέψασα από μια έπίσκεψη παρετήρησε ότι κάποιος είχε θάλει χέρι στο γλυκό. Άμέσως προσκάλεσε μπροστά της την τετραέτιδα Μαρία και τον διετή Άλέκο:

— Ποιός έφαγε το γλυκό; ρωτá η μαμά...

— "Όχι εγώ! λέει η Μαρία.

— Ούτε εγώ! άπαντá ο Άλέκος.

— Πέστε μου την άλήθεια...

— Ο Άλέκος, μαμά, το έφαγε, λέει τότε η Μαρία!

— "Όχι, μαμά, δέν το έφαγα εγώ, ψέματα λέει η Μαρία... δέν ήτανε μπροστά όταν το έφαγα!...

Κάποιος άσωτος θουτηγμένος στα χρέη περίμενε άνυπομόνως για να ξεχρεωθί τον θάνατο της έκατονταέτιδος μητέρας του.

— Λοιπόν, τον ρώτησε μια μέρα ένας από τος δανειστάς του, πότε ξεφλουίμε;

— Πότε, πότε; Ξέρω και γώ; "Ός τώρα πιστευα στην ύπαρξι αιώνιου μόνον πατρός, τώρα όμως άρχίζω να πιστεύω και στην ύπαρξι αιώνιας... μητρός!...

Στο ρεστωράν:

— Γκαρσόν, αυτό το πουλερικό είνε πολύ σκληρό. Θα είνε τουλάχιστον δεκαπέντε χρόνων.

— Άπό τί καταλαβαίνετε την ηλικία του, κύριε;

— Άπό τα δόντια.

— Μά η κόττες δέν έχουν δόντια.

— "Εχω όμως εγώ.

Λογική:

Ο Λεβύ σ' ένα ζαχαροπλαστείο έζήτησε μια πάστα μήλο, αλλά όταν του την έφεραν την έγύρισε και το γκαρσόνι του συνέστησε να πάρη κρέμα. Άφου έφαγε την κρέμα πάει να φύγη χωρίς να πληρώση.

Το γκαρσόνι: Μά, κύριε, δέν έπληρώσατε την κρέμα σας.

Λεβύ: Δέν παράγγειλα εγώ την κρέμα. Σας είπα μια πάστα μήλο.

Το γκαρσόνι: Μά ούτε την πάστα μήλο την έπληρώσατε.

Λεβύ: Μά αφού δέν την έφαγα.

Το γκαρσόνι: Και η κρέμα;

Λεβύ: Αυτή μου την έπροσφέρατε σεις. Σας ευχαριστώ πολύ.

Η υπηρέτρια στον μποέμ κι' άκατάστατον άφεντικό της: — Σηκωθήτε, κύριε, άπ' το κρεβάτι. Το σεντόνι σας χρειάζεται για να στρώσω το τραπέζι!...